miſega piddanud, need pallugu ſedda raskt pattu köigeſt ſüddameſt Jummala käeſt andeks. Meie kallis Önnisteggia ei olle mitte pühha riſtmiſe ſakramenti ſeadnud wöera jummala teniſtuſeks, waid meie laste hinge önnistuſeks. Kaarle majas ollid kurwad asjad, Jürri piddi nüüd köik ollema, perremees ja ſullane, agga ta teggi ſedda kurwa ſüddamega. Saggedaste tulletas ta Kaarle mele: „jätta kaardimängimiſt mahha!“ Agga köik olli ilma asjata. Temma abbikaſa olli omma nuttupäwade ſees Önnisteggiat tundma öppinud, temmale nöis ta köik omma kurbduſt kaebada. Ühhel päwal tulli Jürri perrenaeſe jure ja ütles: „Seia majaſſe ei woi ma ennam jäda, ni palju, kui minno wanna ihhule katteks ja üllespiddamiſeks tarwis lähhäb, on mul, ja mahha maetud ſaan ma ka.“ Agga perrenaene wastas kurwa ſüddamega: Sinnoga lähhäb köik ön minno majaſt ja ammetiſt, jä mulle weel abbiks majapiddamiſes ja Jummalat palludes mehhe ja laste eeſt. Jürri

ütles: „Noh! olgu ſiis, tahhame weel katſuda.“ Ja pääw päwalt palluſid perrenaene ja ka Jürri et Jummal, kes inimeste ſüddamete nöud woib känata, ka Kaarlet wöttaks hukkatuſe te pealt taggaſi pörata.

Jummala ärratamiſe heal.

Wiis aastat ollid pulma päwaſt ſadik möda läinud, kui Karel ühhel pühhapäwal jälle wanna wiſi järrel körtſi läks. Kirriku kellad hüüdſid küllarahwaſt pühha kotta. Siit ja ſealt nähti mehhed ja naeſed nored ja wannad pöldude wahhelt kirriku pole ruttawad, et ſaakſid parraſt istumiſt kantſli liggidale, kus wöikſid öppetajat heaste kuulda. Ka Karel ruttas minnema, agga mitte kirriku waid körtſi, kus jubba temma söbrad tedda ootſid. Waene naene istus kurwa melega kirrikus. Öppetaja räkis Jummala heldueſt, ja kuddas temma köikidel omma abbiga liggi on, kes agga tedda uſkliko ſüddamega